

Arrest

nr. 299 329 van 21 december 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Koning Albert I-laan 40 / 00.01
8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 juli 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 3 juli 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. JASPAERT, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 januari 2023 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van zijn Belgische wettelijk geregistreerde partner.

Op 3 juli 2023 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5dB lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.01.2023 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische wettelijk geregistreerde partner G.D. (RR: [...]), overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1", moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3', van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat zij actief werk zoekt. '

Ter staving van de bestaansmiddelen legde betrokkene de volgende documenten voor:

- Vakantieattest van ACCENT voor vakantiedienstjaar 2022 - vakantiejaar 2023 op naam van referentiepersoon: Dit attest kan niet in overweging worden genomen bij de beoordeling van de huidige bestaansmiddelen gelet de tewerkstelling bij ACCENT is beëindigd sinds 17.07.2022. Er kan enkel rekening gehouden worden met bewijzen van bestaansmiddelen die voortvloeien uit een tewerkstelling die nog actueel is.
- Loonfiches van deeltijdse tewerkstelling bij [...] voor de maanden September tot en met december 2022,
- Loonfiches op naam van betrokkene zelf van tewerkstelling bij [...].

Voor wat betreft de documenten op naam van betrokkene zelf, met deze documenten kan geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van voldoende bestaansmiddelen. Het is immers de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien (Grondwettelijk Hof: arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019).

Op basis van de voorgelegde documenten en samenlezing van deze stukken kan er niet toe besloten worden dat de referentiepersoon over stabiele bestaansmiddelen beschikt om van te (even. De maandelijks ter beschikking zijnde bestaansmiddelen schommelen immers erg, waardoor de ene maand de bestaansmiddelenvoorwaarde net niet is voldaan en in andere maanden er zelfs geen bestaansmiddelen voorhanden lijken te zijn ter waarde van het inkomstenniveau waaronder sociale bijstand kan worden verleend. De stabiliteit kan aldus niet worden vastgesteld, waardoor evenmin kan worden vastgesteld dat de bestaansmiddelen voldoen aan de vereisten overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980.

Een behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is daarom ook overbodig, er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zouden zijn, wel dat niet kan blijken dat de bestaansmiddelen voldoende stabiel zijn. Er kan dus niet vastgesteld worden dat de bestaansmiddelen voldoen aan de vereisten overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkenen. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt dan ook aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"ENIG MIDDEL: Schending van

- artikel 40ter en 42 van de wet van 15.12.1980 ;
- artikel 7 Handvest grondrechten EU / artikel 8 EVRM ;
- *juncto de schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.*

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het redelijkheidsbeginsel houdt tenslotte in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu evenmin het geval.

Volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof beoogt de burgerschapsrichtlijn (waarvan art. 40ter Vw. de nationale uitvoering is in de Belgische Vreemdelingenwet) de uitoefening van het fundamentele en persoonlijke recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten, dat door artikel 21, lid 1, VWEU rechtstreeks aan alle burgers van de Unie wordt verleend, te vergemakkelijken en heeft deze richtlijn met name tot doel dat recht te versterken (arresten van 12 maart 2014, O. en B., C-456/12, EU:C:2014:135, punt 35, en 5 juni 2018, Coman e.a., C-673/16, EU:C:2018:385, punt 18). Considerans 8 van de Burgerschapsrichtlijn spreekt evenzoveel over het vergemakkelijken van het vrije verkeer van familieleden van Unieburgers die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten.

* * *

Eerste onderdeel: manifest onzorgvuldige beslissing

In deze is het evenwel zo klaar als een klontje dat de Dienst Vreemdelingenzaken manifest onzorgvuldig tewerk is gegaan en geen enkele rekening heeft gehouden met de uitvoerige actualisatie van 15 juni 2023 (stuk 4 en 5), zodat een manifest onzorgvuldige beslissing werd genomen waarbij de Dienst

Vreemdelingenzaken niet correct van alle juiste feitelijke gegevens is uitgegaan, waardoor de DVZ kennelijk onredelijk tot een onjuist en onzorgvuldig (weigerings-)besluit is gekomen.

Concreet werd in de actualisatie van 15 juni 2023 zoals opgemaakt én overgemaakt door onderhavig raadsman, elk der cumulatieve voorwaarden van de wet overlopen, waarbij onder elke voorwaarde werd verwezen naar de daarmee overeenstemmende bewijsstukken. In die zin werd met de actualisatie van 15 juni 2023 aan de DVZ finaal – naast het begeleidend schrijven – finaal 12 stavingstukken overgemaakt. Daarin stak o.a. alle bewijs van inkomsten van de Belgische referentiepersoon van gans 2023 (nl. van jan 2023 t.e.m. mei 2023, alwaar de inkomsten van 2022 reeds voorlagen van bij de aanvraag middels bijlage 19ter in januari 2023). Tevens werden – in het licht van een eventuele behoefteanalyse (wat niet nodig was, gezien in 2023 het referentiebedrag mooi werd overstegen) – ook de eigen inkomsten van de verzoekende vreemdeling (middels voltijdse arbeidsovereenkomst – zodat onmogelijk risico op ten laste vallen van het OCMW bestond, cfr. ratio legis van de wetgever) voorgelegd. Tenslotte werden de rekeninguittreksels van het gezin van de maanden januari, februari en maart 2023 voorgelegd met in de begeleidend brief een minutieus gemotiveerde behoefteanalyse, waaruit volkomen klaar en duidelijk dient afgeleid te worden dat er 0,0% risico is op het ten laste vallen van het OCMW in hoofde van zowel de verzoekende vreemdeling als de Belgische referentiepersoon, rekening houdend met de inkomsten en de kosten van het jonge gezin. Ten overvloede werd als stuk 12 een zwangerschapsattest gevoegd, waarbij de Belgische referentiepersoon is uitgerekend om te bevallen van het eerste kindje van het koppel op 8 december 2023.

Het actualiserend schrijven verduidelijkt daarom (stuk 4):

“In het licht van bovenstaande en de voorgelegde stukken, mag afdoende duidelijk zijn dat in casu aan alle cumulatieve voorwaarden wordt voldaan inzake gezinshereniging met een Belgische wettelijk samenwonende partner conform artikel 40ter Vw., zodat de spoedige aflevering van een F-kaart aan de heer K. zich opdringt. Daarenboven is mevrouw G.D. in verwachting van haar eerste kindje met de heer K. (stuk 12). Aangezien het kind, net zoals haar moeder, de Belgische nationaliteit zal krijgen, zal de heer K. hoe dan ook een verblijfsrecht in België middels een F-kaart bekomen. Als vader van een Belgisch minderjarig kind zal hij namelijk in de toekomst ook in aanmerking komen om tot de gezinshereniging over te gaan zelfs zonder inkomstenonderzoek. Het heeft dan ook weinig nut om de gezinshereniging van de heer K. met zijn wettelijke partner mevrouw G.D. nu te weigeren, om dan binnen enkele maanden in het kader van gezinshereniging met een Belgisch minderjarig kind toch het (niet te voorkomen) verblijfsrecht goed te keuren. Tevens dat het inkomen van dit gezin ruim boven het referentiebedrag uitkomt en er aldus geen enkel risico op OCMW-steunverlening is (ratio legis wet). Gelieve dan ook in onderhavig dossier zo spoedig mogelijk een positieve beslissing te willen nemen met instructie aan gemeentehuis BREDENE ter aflevering van een F-kaart aan mijn cliënt.”

Al deze uitvoerige informatie met bijhorende 12 stavingstukken, ten bewijze dat zonder enige ernstige twijfel aan alle cumulatieve voorwaarden is voldaan en dat een F-kaart moet worden afgeleverd, werd ontegensprekelijk op 15 juni 2023 goed ontvangen door verweerder, zoals blijkt uit de expliciete ontvangstbevestiging zoals na verzending werd ontvangen door onderhavig raadsman (stuk 5)

Desondanks werd er 3 weken later, op 3 juli 2023 een weigeringsbeslissing genomen waarbij op geen enkele wijze rekening werd gehouden met al deze belangrijke actualisatiegegevens van 15 juni 2023. Hieromtrent kan ten andere geen enkele twijfel bestaan, alwaar de bestreden beslissing actief verduidelijkt waarop zij haar beslissing steunde (stuk 1):

(...)

Het is bijgevolg ontegensprekelijk duidelijk dat de DVZ haar beslissing enkel en alleen heeft gebaseerd op slechts de bewijzen die bij indiening van het verzoek begin januari 2023 werden voorgelegd (nl. bewijs van inkomsten van september 2022 tot december 2022 – waarbij de periode van begin 2022 reeds door verweerder gekend was n.a.v. de 1ste weigeringsbeslissing, waarin werd gesteld dat er nog onvoldoende bewijs was van de “duurzame stabiele relatie” van het koppel). Daardoor werd met niets van de inkomstenbewijzen van de Belgische referentiepersoon in 2023 rekening gehouden, noch met alle voorliggende bewijzen m.o.o. behoefteanalyse (met klaar en duidelijk de rekeninguittreksels van het gezin van o.a. de maanden februari en maart 2023).

Het is bijgevolg een 100% vaststaand gegeven dat verweerder op kennelijk onzorgvuldige wijze is tewerk gegaan, middels schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Alleen al hierdoor dringt zich de verbreking van de bestreden beslissing meteen op.

Doch er is zelfs meer,

Naast het hierboven beschreven manifest onzorgvuldig gedrag, kan het evenmin gehonoreerd worden dat de DVZ zich volkomen onttrekt aan zijn wettelijke taak van een behoefteanalyse wanneer op grond van de voorliggende loonfiches van de Belgische referentiepersoon wordt geoordeeld dat het inkomen van de referentiepersoon te laag is.

Tweede onderdeel: verplicht behoefteonderzoek

Artikel 42, §1, tweede lid Vw. verplicht de Dienst Vreemdelingenzaken om indien de referentiepersoon niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen een behoefteonderzoek te voeren.

De wet is dan ook duidelijk, ofwel beschikt de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en dan is aan deze voorwaarde voldaan, ofwel beschikt de referentiepersoon niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en dan moet een behoefteonderzoek gevoerd worden. De ratio legis moet immers voor ogen worden gehouden, nl. de referentiepersoon en zijn gezin mogen niet genooddaakt zijn om beroep te doen op de sociale bijstand.

In casu beslist de DVZ echter (stuk 1):

(...)

Deze zienswijze is volstrekt onjuist. Op deze manier onttrekt de DVZ zich aan haar wettelijke verplichting om een behoefteonderzoek te voeren. Dit terwijl alle gegevens en documenten opdat dit door de DVZ kon gebeuren naar behoren werden voorgelegd door verzoekers.

Referentiepersoon D.G. werkt met een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur als verkoopster bij [...]. Er zaten alreeds een arbeidsovereenkomst en loonfiches van deze referentiepersoon in het administratief dossier van verzoeker sinds de initiële aanvraag gezinshereniging van 09.06.2022 dewelke echter werd geweigerd middels “bijlage 20” van 08.12.2022” (stuk 5 in het stukkenbundel van de aanvraag gezinshereniging van 04.01.2023 – stuk 3).

Vervolgens – eerder dan beroep aan te tekenen tegen deze “bijlage 20” van 08.12.2022, daar er geen volle rechtsmacht geldt in administratief beroep en er aldus geen aanvullende stukken kunnen worden voorgelegd in beroep voor de RvV – werd door verzoeker en diens Belgische partner een gemotiveerd nieuw verzoek gezinshereniging ingediend op 04.01.2023 (stuk 3).

In deze aanvraag gezinshereniging 40ter Vw. van 04.01.2023 werd aanvullend de loonfiches van de maanden sept, okt, nov en dec 2022 voorgelegd. Het begeleidende verzoekschrift verduidelijkt (stuk 3):

(...)

Volkomen absurd is dan ook de stelling van verweerder als zou “een behoefteanalyse overbodig zijn” aangezien de maandinkomsten te sterk zouden schommelen ?!?

De inkomsten/loonfiches van de Belgische referentiepersoon liggen voor (initieel op 04.01.2023 voorgelegd voor het laatste trimester van 2022 en vervolgens op 15.06.2023 geactualiseerd t.e.m. mei 2023 – zie supra).

In het begeleidend schrijven bij de aanvraag van 04.01.2023 werd door de raadsman van verzoeker zelf reeds een “gemiddeld maandinkomen” hieruit berekend (nl. 4 meest recente loonfiches van de referentiepersoon optellen en dan delen door 4 – een som die de DVZ in alle redelijkheid zelf ook zou moeten kunnen maken...).

Indien dit gemiddeld maandinkomen lager uitvalt dan het referentiebedrag, dringt zich verplicht een behoefteanalyse op. Verweerder kan zich hier niet correct aan onttrekken onder de drogreden dat het inkomen teveel zou lijken te schommelen van maand bij maand.

In een manifest analoog dossier (waarin DVZ zich eveneens onrechtmatig onttrok aan zijn wettelijke plicht tot behoefteanalyse) oordeelde de Raad in haar verbrekingsarrest nr. 287.913 (stuk 6):

(...)

Ook in casu drong zich minstens een behoefteanalyse op (zelfs indien enkel de bewijzen van inkomsten van 2022 zouden voorliggen – quod non), terwijl de stukken voor dergelijke analyse reeds werden aangereikt bij aanvraag op 04.01.2023.

Vervolgens werd evenwel uitvoerig geactualiseerd op 15.06.2023 (zie supra) waarbij het inkomen van de Belgische referentiepersoon finaal zelfs boven het referentiebedrag uit steeg, waardoor een behoefteanalyse niet langer noodzakelijk werd (wegens een afdoende hoog inkomen).

Louter volledigheidshalve, werd bovendien toch rekeninguittreksels van volledige maanden incl. kosten en inkomsten van het gezin gevoegd, teneinde een zeer concrete en gedetailleerde behoefteanalyse mogelijk te maken, ten bewijze dat verzoeker en diens Belgische partner (= referentiepersoon) over genoeg inkomsten beschikken dat er geen enkel risico was op het ten late vallen van de sociale bijstand.

Ook om deze reden (onrechtmatige onttrekking aan de plicht tot voeren van behoefteanalyse) dringt de verbreking zich op.

Méér nog, door actief op diverse vlakken manifest onzorgvuldig te handelen, bewerkstelligt de DVZ een 'self fulfilling prophecy': De ratio legis van de wet is dat de verzoekende vreemdeling finaal geen belasting mag worden voor de Belgische sociale bijstand (OCMW). Hierover kan bezwaarlijk ernstig discussie bestaan. Welnu, verzoeker had intussen met zijn Attest van Immatriculatie een voltijdse tewerkstelling als arbeider bekomen (stuk 4.8) dewelke werd voorgelegd in de actualisatie van 15.06.2023 ... terwijl verzoeker actueel zijn job opnieuw is verloren door deze onrechtmatige beslissing van de DVZ ... terwijl de DVZ dan kan zeggen: we houden geen rekening met het eigen inkomen van de vreemdeling en er is geen zekerheid dat hij niet ten laste zou vallen van het OCMW.

Dergelijke redenering is de wereld op zijn kop.

Net zoals het internationaal humanitair recht het verbod oplegt om onnodig leed te veroorzaken, dient zulks binnen de algemene beginselen van behoorlijk bestuur ook te gelden in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken (o.a. in het fair play of redelijkheidsbeginsel).

Het beginsel dat geen onnodig leed mag worden veroorzaakt is een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat in talrijke wettelijke bepalingen is verankerd (tot in bepalingen inzake vangstmethoden en vervoermiddelen bij dieren waarbij onnodig leed moet worden vermeden – zie o.a. Soortenbesluit van Vlaamse Regering van 15.05.2009).

Onnodig leed vermijden staat echter blijkbaar niet in de instructies van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Daar staat nochtans tegenover dat het doel van de regels terzake wel degelijk net de gezinshereniging moeten vergemakkelijken is en niet deze kost wat kost, zelfs onrechtmatig, gaan beperken (wat verweerder in casu aldus wel degelijk doet).

"De vertegenwoordigster van de regering geeft aan dat de doelstelling van de richtlijn er inderdaad in bestaat de gezinshereniging te vergemakkelijken en niet van ze te bemoeilijken." (Pal. St. Kamer, DOC 53 0443/018).

Dit valt evident samen met de bescherming van het privé en gezinsleven (art. 8 EVRM). Er kan in casu onmogelijk worden gepretendeerd dat verzoeker en diens partner – na het uitvoerig onderzoek tussen mei 2022 en september 2022 – géén beschermd gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM zouden hebben als wettelijk samenwonend koppel, in verwachting van hun eerste kindje.

De bestreden beslissing is in deze dan ook kennelijk onredelijk, manifest onzorgvuldig en mits schending van art. 40ter Vw. genomen, waarbij alle bewijs conform de ter zake geldende wettelijke bepaling op onrechtmatige wijze aan de kant wordt geschoven (zonder de hoge motiveringsplicht ter zake te eerbiedigen) terwijl hiermee manifest onnodig leed wordt veroorzaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dit kan niet gehonoreerd worden.

De verbreking van de bestreden beslissing dringt zich ten stelligste op.”

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker op 4 januari 2023 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van zijn Belgische wettelijk geregistreerde partner. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een email van 15 juni 2023 die verstuurd werd door zijn advocaat en gericht is aan de cel gezinshereniging van de Dienst Vreemdelingenzaken. Met dit schrijven wenste verzoeker zijn aanvraag te actualiseren en legde hij volgende stukken neer:

1. Bijlage 19ter;
2. Bewijs betaling administratieve heffing;
3. Bewijs van registratie van de wettelijk samenwoning van het koppel;
4. Nationaal paspoort van verzoeker en Belgische identiteitskaart van referentiepersoon;
5. Bewijs van een geregistreerde huurovereenkomst;
6. Loonfiches van december, november, oktober en september 2022 op naam van de referentiepersoon;
7. Voltijdse arbeidsovereenkomst van verzoeker;
8. Loonfiches van februari tot en met mei 2023 op naam van de referentiepersoon;
9. Rekeninguittreksels met maandelijkse kosten van eind januari, februari en maart;
10. Zwangerschapsattest op naam van de referentiepersoon.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker enkel volgende stukken neerlegde ter staving van zijn aanvraag:

1. Vakantieattest van ACCENT voor vakantiedienstjaar 2022 - vakantiejaar 2023 op naam van referentiepersoon;
2. Loonfiches van deeltijdse tewerkstelling bij [...] voor de maanden september tot en met december 2022;
3. Loonfiches op naam van verzoeker van tewerkstelling bij [...].

In de bestreden beslissing wordt niet verduidelijkt waarom de andere stukken die verzoeker neerlegde niet in rekening genomen worden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag. De email van 15 juni 2023 en de bijhorende stukken bevinden zich niet in het administratief dossier. Verzoeker legt echter een email neer van 15 juni 2023 van de cel gezinshereniging van de Dienst Vreemdelingenzaken gericht aan zijn raadsheer waarbij de goede ontvangst van zijn email bevestigd wordt. Er blijkt niet dat er getwijfeld dient te worden aan het feit dat verweerder de actualisatie van 15 juni 2023 in goede orde ontvangen heeft.

De Raad dient op te merken dat noch in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier verduidelijkt wordt waarom de actualisatie van 15 juni 2023 niet in rekening werd gebracht. Er wordt door verweerder geen nota met opmerkingen neergelegd, waardoor er door verweerder in dit verband geen verduidelijking wordt gegeven.

De Raad stelt aldus vast dat niet blijkt dat verweerder is overgegaan tot een *in concreto* onderzoek van alle voorgelegde stukken en bij uitbreiding van de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een familielid van een Belg. Verzoeker kan dan ook worden gevolgd waar hij betoogt dat verweerder geen grondig onderzoek heeft gevoerd. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is in aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel en Migratie van 3 juli 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend drieëntwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT